

**Agustí
Ensesa
Bonet**
Escola de
Tastavins
del Gironès

El vi

Moll de Alba

Reserva 2003

L'Empordà, amb la seva climatologia difícil, condicionada pels vents forts, brises del mar i estius calorosos, terrenys granítics, robinosos i pissarrossos, reuneix una varietat d'elements per constituir-se com una zona de vins originals i de qualitat. Els vins negres, veremats amb els raïms en el seu punt òptim de maduració i amb maceracions llargues del most amb les pells del raïms, donen uns vins carnosos,

terrosos i complexos. L'aportació de tanins per la cria en fusta de bona qualitat els fa d'una estructura que permet fer vins de guarda que no hem de tenir por de posar a la venda com a reserves i grans reserves als set o vuit anys després de la seva collita. Aquest és el cas del Moll de Alba 2003, de color cirera amb vora granat. Aroma potent de fruita confitada i espècies. En boca és carnos, saborós, amb tanins

madurs i bona persistència. Un gran vi negre de l'Empordà. Preu aproximat: 10 euros.

El celler elaborador: Castillo de Capmany, situat a l'entrada del poble en un edifici del segle XI, elabora vins negres de qualitat. El seu vi Castillo de Olivares 2005 ha aconseguit medalla de Plata al Girovi 2010 i el Moll de Alba 2001 va aconseguir medalla d'Or al Girovi 2008. Per a més informació: www.castillodecapmany.com i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

Catalans il·lustres

Els aniversaris ajuden a recordar figures rellevants de la societat

**Xavier
Romero**

Sovint podem apreciar com els mitjans de comunicació ens recorden, a través d'aniversaris i fins i tot de centenaris, la vida i l'obra de personatges il·lustres que van deixar una important empremta en la nostra societat. Són catalans i catalanes destacats que es poden trobar tant als llibres i enciclopèdies com en un seguit d'objectes generalment relacionats amb el paper imprès, que fan les delícies dels aficionats que hagin triat una de les branques més cultes i gratificants del col·leccionisme popular, com és aquesta que estem comentant, la dels llibres, biografies, fotografies, postals i similars.

Molt regularment apareix als mitjans alguna efemèride relativa a personatges històrics; diumenge passat parlàvem aquí del bicentinari de la mort del defensor de Girona general Álvarez de Castro i del segell personalitzat que li ha dedicat la Societat Filatèlica Gironina. També aquesta setmana, la ciutat va retre homenatge a l'historiador local Jaume Vicens Vives, amb motiu del centenari del seu naixement, en un acte a càrrec de Dolors Condom, Enric Mirambell, Joaquim Nadal i Ernest Martí.

De qui se'n parla igualment de manera regular, i encara amb més motiu per la seva vinculació literària amb la sardana, és de Joan Maragall i Gorina (1860-1911), i de fet ja s'estan preparant els actes que recordaran el centenari del seu traspàs. És precisament una imatge d'aquest poeta, la que il·lustra aquest reportatge. Dies enrere, aquest Dominical també parlava d'un altre destacat poeta i literat, el fill de Santa Coloma de Farners Salvador Espriu (1913-1985), en ocasió del 25è aniversari de la seva mort.

Qui triï com a temàtica el col·leccionisme de referències escrites i de fotografies i postals de personatges il·lustres catalans, gaudirà molt en un primer nivell per la gran quantitat de material que trobarà fàcilment al seu abast. La situació canviarà a mesura que el cercle es vagi reduint i especialitzant, tant per èpoques com per activitat, i pel grau de rellevància dels mateixos.

De diversos segles enrere podem tenir Guifré I, el Pilós, Jaume I, Ramon Berenguer I, Raimon de Penyafort, Lluís de Requesens, Ramon

Muntaner, Rafael de Casanova... a través de reproduccions d'obres pictòriques bàsicament. D'altra banda, una bonica sèrie litogràfica de targetes emesa a final del segle XIX mostra al costat del blasó català i unes flors, la fotografia de Mn. Cinto Verdguer, Frederic Soler (Serafi Pitarra), Rubió i Ors, el doctor Robert, i Pi i Margall. En el terreny religiós, i a més de l'esmentat Verdguer, s'hi pot trobar Jaume Balmes i el rector de Vallfogona, entre altres. Pel que fa a polítics, Prat de la Riba, Puig i Cadalfach, Francesc Cambó, Francesc Macià o Lluís Company. Pintors com Santiago Rusiñol o Ramon Casas. Músics -hi ha una curiosa col·lecció de postals titulada *Caps de brot*, amb Clavé i Amadeu Vives en llocs destacats. El teatre català, amb els seus dramaturgs -Àngel Guimerà...-, actors i actrius. Altres artistes com Pablo Picasso, homenatjat repetidament per la seva estreta vinculació amb el nostre país. I molts personatges més, en una relació pràcticament inacabable.

Gironins del segle XIX

Jaume Perecaula Rossell

És que no sé com posar-m'hi!». «Començant...». «Sí, és clar». «Amic Ruyra, l'única manera de fer les coses és començant a fer-les. Vaig a buscar la màquina d'escriure, ja veurà com entre tots dos ens en sortim. Tingui fe!»

Jaume Perecaula Rossell va néixer el 1878 en un petit llogarret de la Garrotxa anomenat La Cot, que actualment forma part del municipi de Santa Pau. Té poc més de cent habitants i l'església parroquial, consagrada a Sant Miquel, és d'origen romànic. Tot i que la vida el va portar molt lluny de la seva població natal, Jaume Perecaula sempre la va tenir molt present. Bona prova d'això és que quan es va fer monjo caputxí va escollir Jaume de La Cot com a nom de religiós.

Durant el primer terç del segle XX, l'orde dels caputxins estava en plena expansió a Catalunya i els seus integrants es dedicaven a l'evangelització, però també es van implicar en les activitats culturals i polítiques del catalanisme. La pròpia biografia de Jaume de la Cot és paradigmàtica en aquest sentit.

Segons explica Maria Lluïsa Julià al seu llibre *Joaquim Ruyra, narrador*, el caputxí de la Garrotxa va conèixer l'escriptor gironí al convent Nostra Dona de Pompeia, que l'orde tenia a la Diagonal de Barcelona. El literat tenia un fort sentiment religiós i simpatitzava amb els plantejaments franciscans que preconitzaven els caputxins. Quan els dos homes van fer amistat, Ruyra ja havia aconseguit un èxit més que notable amb el recull de narracions *Marines i boscatges*. Julià explica que l'autor es trobava en un moment de col·lapse perquè tenia por de no repetir aquella bona acollida si presentava una nova publicació. Segons sembla, Jaume de la Cot li va donar l'empenta final i, a més, es va prestar a transcriure a màquina els set relats que acabarien formant part de *La paradoxa*, un volum aparegut el 1919. Com a mostra d'agraïment, Ruyra li va dedicar el llibre.

Perecaula era fill d'una terra muntanyenca, llunyana a la mar. Però la vida el portaria a latituds molt diferents, ja que fou nomenat Superior de les missions de l'Amèrica Central. Amb els anys, havia anat assolint una sòlida formació que li va ser molt útil en aquesta nova tasca. A l'hora de creuar l'Atlàntic, ja havia cursat la carrera de filosofia i lletres a Saragossa i havia estudiat llengües clàssiques a Alemanya. Jaume Perecaula Rossell va morir a Barcelona el 1936. Tenia 58 anys.

**Xavier
Carmaniu
Mainadé**
Historiador
i periodista